

Johannes Falk.

Roman i to Dele, af H. F. C. v. a. l. t.

Første Del.
(Fortsat).

Olivia var glad over, at Sandbøtgaard nu til det sidste vilde forblive, hvad det altid havde været for hende, et fredeligt Asyl, et lille Paradies. Helga kunde heller ikke ganske skjule sin Glæde over, at de slap for al den Uro, som en stor Fæst vilde forvolde, men Fæstet Allgaard havde nær gjort et Glædeshop, da hun hørte, at Brylluppet skulde staa paa Keldsborg. Hun gik nu til sit Kammerherreinde. Nu kunde hun sidde roligt i sit lille Værelse uden Frygt for at blive kastet ud, hun kunde passe sin daglige Doms uden at forstyrres af ængstelige Grublerier over, hvorledes hun skulde overtomme at lave alle de fine Retter, Broder Niels havde forlangt præsterede paa Bryllupsdagen, og forstyrres hendes Kæder end fremdeles af alle Drømme, i hvilken hun saa en umaadelig Mængde fornemme Damer kritisk betragte det Bort, hun havde tækket, Herrerne trakke paa Smilebaandet, og Excellensen gære en Grimasse, idet han smagte paa en af hendes Postier, saa havde hun om Morgenen, idet hun vaagnede, den fædfulde Hornemusse, at det hele kun var en Drøm, og at hun nu havde den beroligende Visshed, at hun ikke vilde blive sat paa saa haardt en Prøve.

12. Kapitel.

Et Bryllup i den store Verden.

Bryllupsdagen oprandt endelig, og den klare Septembermiddag syntes at tilsmilke den Held. De fornemme Gæster, Excellensen medindbefattet, var den foregaaende Dag indtruffen til Keldsborg, hvis Gaardsrum gav Genlyd af Liv og Larm og vrimlede af Tjenere i brogede Livréer. Mad og Drikke, Toiletlets Vidtskyldighed, Hensyn til de fornemme Gæster, alt dette kom til at spille en overmagtig Rolle, saa at der i mere end almindelig Grad var Hæse for, at den højtidelige og festlige Stemning skulde drukne i latter Verdelighed.

Kirken var indvænig rigt og smagfuldt smykket. Gud's Hus viste sig i et Klædebon af Stovens Grønt og Markens Blomster, der endogaa overraskede de mest træske Blifte. Men man spurgte ikke, hvem det var, der havde anstrengt hele sin Opfindsomhed og anvendt en uhyre Urmage paa at skabe et saa forgyldt Værelse. Det var de lykkelige, Claus og Helga, der viste deres Taknemmelighed i Gæring.

Foramlingen i Kirken var stor og glimrende, og oppe ved Alteret ventede et Tæppe, hvis kunstige Blomsterpragt var et Værk af højbaarne og stonne Hænder, paa Brudeparret.

Johannes var der; han sad langt nede i Kirken i en Stol herst ved Gangen. Han havde god Grund til at være der, siden han havde modtaget en venlig Indbydelse af Majoren, og hans nærmeste vilde jo forundret sig, om han var udebleven; men det var dog ikke Grunden til, at han var kommen.

Nu traadte Brudgommen ind i Kirken med Majoren. Han saa fat og tilfidsfuld ud i sin glimrende Uniform. Hvor turde han, der ellers aldrig satte sin Fod i Gud's Hus, nu træde saa dristigt derind og i Jesu Navn slutte en hellig Pagt? Johannes, sagde en Stemme i hans Bryst, der sad der, et Bytte for vanhellig Eidskab, hvorfor er du kommen her i Dag? Mon for Gud's Skyld? Nej, ene og alene for endnu en Gang at se hende, som du tilbeder. Du byrter Afguder, som han, og burde jages ud af Templet.

Nu kom hun. Han saa hende svæve forbi i en Sky af Silke og Flor med Myrikanen i det mørke Haar. Han saa den dejlige Profil, de sønede Øjenlaag med de lange silkebløde Øjenhaare, bag hvilke de straalende Stjerner skjulte sig, hvis Glans havde forrykket hans Hjerte. Han indbrød det stonne Syn, og Angstens Svøb stod paa hans Pande. Han saa hende træde oppe ved Alteret paa Brudeplaceringen ved hans Side, hvem han havde. Vilde der intet se i det sidste Øjeblik, ingen truede imellem og forhindre den usalige Pagt? Da Præsten spurgte Brudegommen, om intet andet Løfte var til Hinder for hans Høgtæst, stirrede Johannes berøp med et feberagtigt Blif. Han vidste vel ikke, om Alexis Eichstedt havde stannet nogen anden Kvinde sin Tro; men han vidste, at havde nogen Mand handlet trolost mod Kvinde, saa havde han. Han syntes at bemærke et lille nervøst Ryk i Brudgommens glimrende Stikelse, da hint alvorlige Spørgsmaal pro forma blev ham forelagt, og han smilte uhyggeligt, da han saa, hvad der maatte kun var et Spil af hans egen oplyste Fantasi.

Han saa og hørte intet mere; men da Højtideligheden var forbi, og Foramlingen satte sig i Bevægelse, ilede han ud af Kirken og forsvandt. Ingen saa ham mere paa denne Dag, da han kæmpede den haardeste Strid med de onde Ånder, der havde slaet deres Klør i hans forpinte Hjerte.

Det store Selskab sad til Bords i Spisefalen paa Keldsborg, hvor al den solide Pragt af Sølv, Krydral og Porcellæn, som i tre Generationer havde opbygget sig, blev udfoldet, hvor Blomsterne bukedte, og intet fattedes, der kunde tilføre de mest træske Gæster.

„De kunde ikke gjort det bedre“, sagde Excellensen senere til Majoren, „om De saa havde haft Keiseren af Rusland til Gæst“.

Regimentsmusikken fra en af Rabobørerne var til Stebe og forlystede Gæsterne med muntre Toner, saa lange Taktstøbe varede. Justitsraaden hørte, saa, nød og sølte sig hængt. Fæstet Allgaard lod Øjet glide ned ad den lange Række sadelfølgende Uniformer, indtil Bliften standfæde ved Excellensen, i saa mange Dage en Stræk for hendes Tanke. Han saa munter og godmodig ud; hun kunde godt lide ham, især da han sad her og ikke paa Sandbøtgaard. Hun beundrede Damerens Toiletter, navnlig de adre prægtige Turbaner, og hun glemte næsten at spise.

Helga, der havde været Brudepige, betragtede Olivia med farlig Beundring. Hvilken indig Brud, som hun sad der, ston, straalende og lykkelig, en Genstand for alles Hyldest. Uagtet der var en tæftelig Vlyhed over hendes Væsen, syntes hun hverken imponeret af al den Glans, der omgav hende, eller beruset af de Komplimenter, Excellensen sagde hende. Sjælsdelt, Ilyst og sund Forstand gav hende en Holdning, som overraskede alle.

„Ved De hvad, min gode Major“, sagde Excellensen til sin Vært, da de efter Borden sad sammen i en Sløb Sofa i et lille Sidelokale, hvorfra de kunde se Brudeparret i den muntre Kred af Herrer og Damer, „man ser ikke hver Dag saa smukt et Par. Deres Nevs har en falden Anstand og Takt; han burde være Hofmarschal, og hun komporterer sig, som om hun var født til den Plads, hun nu indtager; men hvilke Øjne!“

„Ja, ikke sandt?“ udbrød Majoren beveget.

„Åh dem“, vedblev Excellensen, „lyser en forstandig og ædel Sjæl; det er af saabanne Kvinder, at dygtige Mænd, maatte hente, fødes. Sid Slægten maa blomstre til Deres Glæde og Landets Gavn!“

Majoren trykkede Excellensens Haand med Varme.

„Men hvad er det for en Herre“, spurgte Excellensen fort efter, „som staar der ved det andet Vindue i Salen og idelig flatter ind til os?“

Det var Justitsraaden, den hængende, overfaldne Justitsraad, der i sin Harme havde taget sin Søigerinde Ingeborg til Bords og nu stod der forladt, midt i den babyloniske Sprogforvirring, som Tilstedeværelsen af nogle Herre, der hørte til de udenlandske Gesandtskaber, fremtalte. Justitsraaden kunde ikke engang lade ordentlig Dyst, og det kære Modersmaal var næsten hudsvidt i dette glimrende Selskab, uagtet det, om man saa maa sige, var blevet benyttet som det officielle Sprog.

Excellensen havde nemlig udbragt Brudeparrets Staal paa Danf. Der havde Justitsraaden spibet Tæen! Han havde jo sin egen, omhyggeligt udarbejdet Tale i Hovedet og kunde sammenligne dette nu nyttige Produkt med Excellensens. Den kom ganske anderledes, mindre lungt og salvelsesfuldt, let og fornyligt. Excellensen var et lyst Hoved og talte flydende for sig; men der var ikke blevet udbragt andre Staalet end denne ene; ingen havde rejst sig eller sagt et eneste Ord om Excellensen og hans store Fortjenester af Kongen og Landet. Ordene brændte Justitsraaden paa Tungen, men han sølte, at i denne højbaarne Kred var det ikke Ordene, der adlede Personen, men Personen, der gav Ordet Vægt, et Princip, han nu forsvante, fordi i dette Tilfælde han selv, næst Kammerraad Friis, var den i Rangforordning lavest stillede af alle de Tilstedeværende. Olivias nærmeste Slægtning havde nydt sin Ret og ført Bruden til Alteret. Justitsraaden havde altsaa i enhver Henseende maattet resignere; han havde nu kun eet Haab tilbage — at blive forestillet for Excellensen, men det havde ikke været ham muligt at saa Majoren fat.

Majoren havde vel bemærket, at Justitsraaden sølte sig trænket, og han vidste godt, hvor Stoen trykkede den brude Mand. Da Excellensen nu selv var bleven opmærksom paa ham, benyttede han Lejligheden til at falde Justitsraaden hid og foreskille ham som Distrikts Vorighedsperson og Brudens Formynder.

Justitsraaden satte, da han blev hidfaldt, en saa paatagen overrasket Mine op, at man nok kunde mærke, han ikke havde tænkt paa andet; men da han stod for den store Mand, hvis Fortjenester Stæbner saa ubarmhjerligt havde nægtet ham Lejligheden til at prise, flilte han sig meget vel fra sin Part af Scenen; thi han sagde intet overskiltigt Ord, men gav kun Svær paa de velviljige Spørgsmaal, Excellensen forelagde ham. Samtalen var fort og blev holdt saa temmelig i Audiensstil; men da Justitsraaden havde fjernet sig med et dybt Bult, sagde Majoren til Excellensen:

„De kunde gøre den Mand saare glad!“

„Hvorved?“

„Ved at staffe ham Ribberforret.“

„Åh! Han fortærer jo ikke under mig.“

„Lige meget. Jeg skal bede Amtmanden, som sidder der henne, om at indstille ham, og læg saa et Ord ind for ham hos Deres Kollega.“

„Er han en Hædersmand uden Plet?“

„Båh!“

„Hvad behager?“

„Det spørger I høje Herrer vist om, naar I later Korsene regne!“

„Major!“

„For Resten er han baade en dygtig og en retfæst Mand.“

„Det er allerede noget.“

„Han tilbeder sin Konge og beundrer i høj Grad Dem.“

„Det er mere!“ svarede Excellensen med et fint Smil.

„Jeg skal tænke paa ham. Taktet være vor dyrebare Konge“, vedblev han, idet han tilfæstede Frederik VI's Portræt, der hang lige over for ham paa Væggen, et Fingertys, „han ser gerne alle sine Underfaatter, høje som ringe, glade. Jeg skal sige det til Majestæten selv, at jeg i en vis Egn af hans Rige har truffet en Mand, der ikke kan sove, fordi han ikke har Ribberforret — det forholder sig uden Tvivl saa, thi den gode Justitsraad, hvad var det, han hed — Falk? saa trykket og sørgmodig ud — og Kongen vil se; men en Spøg kan ikke gøre det, bertil er hans Majestæt alt for samvittighedsfuld. Føjer jeg imidlertid til, at den ulykkelige er en Hædersmand, saa gaar det vel, uagtet ingen særdeles Fortjeneste kvalificerer Manden bertil.“

„Det gaar min Sæl nok“, mente Majoren, „naar De bare vil! Manden vil komme i den syvende Himmel.“

„Ha, ha!“ lo Excellensen, og derpaa rejste begge Herrer sig op og begav sig ind til det øvrige Selskab, som gjorde sig færdig til en Spaberetur i Haven og berfra ud i Stoven, hvor Majoren havde laet indrette en Danseplads og bevarede Gobeis Vænder. Paa denne Vandring var Helga saa lykkelig at saa sin Ven at se og tale med ham. Claus var ikke den Dag kommen til Højborgs, hvilket bekræftede Helga, men han forfikkede hende smilende, at han i intet Tilfælde vilde haft Tid bertil. Der havde været alt for meget for ham at tage Væse paa, thi det var ham en Væsesag, at alt gik smukt og ordentligt

til ved Bøndernes Fæst. Majoren havde sagt, at han stode paa ham, og det var nok til at ansøge Claus Borups Jver. Alt var smukt indrettet paa Dansepladsen, og Claus havde laet Bræddegulvet feje og holde ryddeligt, da han blev underrettet om, at Herstaberne kom.

Den store Forsamling af Bønder, Koner og Piger, skabte i Nationaldragten, stode sig snart om disse, da de traadte ind paa Pladsen under de høje Bøge. Alle vilde se de fornemme Gæster, men især Bruden. En af Egnens mest ansete Bønder traadte frem og holdt en Tale, der egentlig skulde være en Velkomsthilsen til Brudeparret, men som kom til at omfatte Majoren, hele hans Slægt og de øvrige høje Herstaber med.

Da Forsamlingen havde raabt Hurra, sagde Excellensen:

„Men vil de Unge ikke danse lidt paa dette prægtige Gulv?“

„Naturligvis“, svarede Majoren, „et Bryllup held uden Dans det duer ikke. Borup, kom hid og før Dansen op, naturligvis med Bruden, og tag du Alexis, Friisens Falk; som herhen Falk og saa eder en smuk Dame, mine Herrer, her er kenne Piger nok — lad Musikken spille op!“

Excellensen lo hjertelig af det Arrangement, Herrerne syntes vel fornøjede med det, men Damerne trat sig tilbage. Dog kom der et tilstrækkeligt Antal Par paa Gulvet, og af de dansende Herrer var ingen saa stolt som Claus, hvem Olivia hjerteligt takkede, fordi han havde pyntet Kirken saa smukt. Da han havde arbejdet, kom Kammerjunkeren straks hen til sin unge Kone og bød hende sin Arm; man kunde se paa hans Øjne, at hele denne Kommers ikke faldt i hans Smag.

Medens de dansede, kom en gammel Bønde hen til Excellensen, satte Hænderne i Siden, saa op og ned ad ham og sagde:

„Nu kan vi da se, at Kongen har kenne Folk i sin Tjeneste!“

„Ha, ha!“ lo Excellensen godmodigt; „men hvad siger I om Bruden, lille Pøer?“

„Sun“, svarede Bønden, idet han rystede paa Hovedet. „Udri er saa søn en Brud set i Verde Kirke, ikke engang Majorens Moder, den jelig Friis, stont kun var en Pø; men naar De kommer hjem, saa spørg Kong Frederik, om han kan huske Jeppe Andrejens; jeg har dog præfenteret Gøvær for ham mangen god Gang berude paa Amalienborg; den Tid var vi begge to unge, raske Karle.“

„Det skal jeg, min gode Mand, det skal jeg; men kom hellere selv engang derind og hilts paa Kongen.“

„Kan hende sig, det ster!“ svarede Bønden med Alvor, idet han nikkede.

„Det var vist fortæret“, sagde Majoren, da de alle gik tilbage til Gaarden, „at jeg førte Selskabet herud.“

„Åh!“ svarede Excellensen, „jeg havde nær sagt, at det blev det bedste af det hele.“

„Men hvad sagde gamle Jeppe til Dem; han var da ikke næsvis?“

„Vist ikke!“ Og derpaa fortalte Excellensen Majoren, hvad han havde sagt.

„Nej, se til den Jeppe!“ udbrød Majoren.

„De kan være vis paa, at jeg skal bringe Kongen hans Hilsen. Intet glæder Hans Majestæt mere, end at den menige Mand bevarer Erindringer om ham trofast, og at han ser, at Bønden har ham kær; det erindrer ham om hans bedste Ungdomsdaad, og paa hvilken fastere Grundbold kan hans Trone staa, end paa Folkets Kærlighed?“

Krejsens Stund var der. De nngifte havde klædt sig om og tog nu Afsted med alle, hun beveget og med Taarer i Øjnene, han uden Sindsbevægelse, kun langfælsfuld efter at komme afsted.

Kammerherreinden omsaaende Olivia, ønskede hende en lykkelig Rejse og gav hende det Studsmaal, at hun paa denne Dag havde overgaaet hendes dristige Forventninger; de unge Søigerinder trangte sig om hende og viste hende en Omfæd, som tog sig godt ud; Adolf Eichstedt gav hende venligt Haanden og sagde: vi ses snart i Paris! Majoren hystede hende, gav Alexis Haanden og sagde: Gud velsigne eder Børn og værre lykkelige! — et Ønske, hvis Opfyldelse de fleste Tilstedeværende mente, fulgte af sig selv. Herrerne og Damerne smilte og hystede deres Hoveder, da Olivia med megen Ynde rejste for det hele store Selskab; men idet man gjorde Plads for hende og hendes Mand, gik hun hen til Justitsraaden, tog hans Haand og takkede ham med et Par hjertelige Ord for al hans Godhed mod hende og Omhu for hende, og denne Paakønnelse i alles Paahør var en sand Balsam for hans trænkede Sind. Hun glemte ikke Ingeborg eller Helga og bad den sidste om at hilse Johannes, hvis Fraværelse hun vel havde bemærket; men Fæstet Allgaard, der i et helt Kar havde været en Moder for hende, omsaaende hun og gav hende et varmt Kys, en Handling, der udfatte den gamle for en Kredsvid af Blifke, af hvilke nogle var bevaaned med Vognetter; men hun var allfor beveget til at bemærke, at hun var Genstand for Kritik.

„Saa, kom nu, Olivia!“ sagde hendes Væstherre lidt ualmødig; men i det samme traadte Excellensen til og udbad sig den Væse at maatte føre Bruden til Bognen, hvilket hendes Gemal med et artigt, men dog noget stolt Bult tillod, og Fæstet Allgaard rystede paa Hovedet og udbrød: at ja! da hun saa Olivia, hvem hun kunde huske som en lille munter Pige, der løb om i Bussetonne, nu, aret af alle, gaa ned til en prægtig Kæret med fire Gælle for, ført af en saa fornem og magtig Mand.

Vognen satte sig i Bevægelse, og et Tog af ribende Bønder og Betjente fra Gaarden med blussende Fæller omringede den. I Glans og Hærlighed var Bagten bleven sluttet, Væsesbønningerne fulgte dem lige til Grænsen af det Gods, de engang skulde falde deres, og hvor mange Hjerte da vilde staa dem forrentningsfulde i Møde, ja allerede nu ønskede dem Held og Lykke. Hun havde i dette Øjeblik en overvældende Følelse af Gud's Godhed, etendte de store Forpligtelser, der sølger Rigdom og Magt som dens Stigge; i hendes Sjæl var der dog et Øskint, som en Gang kunde blusse op til en klar Flamme; men i hans Sjæl var der idet Mørke, thi han havde blot bort, uden Følelse for dem, han lod tilbage, uden Taknemmelighed for sit Overmaal af Lykke, blot higenne bort

fra sit Fædreland, til den store fremmede Stad for ber i egenlystigt Magelighed at nyde den.

Mon nogen af dem, de lod tilbage, egentlig for Alvor tvivlede om Olivias Fremtids Lykke? Kun een, han, der elskede hende højere end alle andre, ikke engang undtagen den Mand, hvis Navn hun nu bar, og ved hvis Side hun drog ud paa den lange Rejse til den fremmede Stad.

Johannes sad i den stille, skjennelære Septemberaften under et Træ paa den Plads tæt ved Bryde By, hvor Marlebet for et Par Maaneer siden var bleven holdt. Han var alene med sig selv og sin Gud, og den Fred, han saa haardt kæmpede for, begyndte at sænke sig i hans Hjerte. Da hørte han pludselig Høstetampen og Vognraslen, og Støret fra de rødbilussende Fæller naaede fra Vejen helt hen til ham. Han sprang op, saa det glimrende Tog fare forbi og forfod, hvad det var. Han stirrede efter det, indtil den sidste Fællens Blus forsvandt, og bad saa Gud, at naar Bryllupsblussene sluttes, maatte ogsaa den fortærende Jld, der havde raaset i hans Hjerte, tvæles for aldrig mere at blusse op.

Enfomhed og et selvforagtelige Liv ventede ham, den Glans, Jubel og Glæde, der nylig havde hilset de to i Verdens Øjne saa lykkelige, der var sujede forbi ham, vilde aldrig tines ham, og dog, hvor var han ikke at misunde i Sammenligning med dem! og især i Sammenligning med ham, der midt i al sin Rigdom, ved sin Kone og gode Hustrus Side, misundt af alle, dog var som i Ørtenen, langt fra den Kilde, af hvilken Livens Vand udsælter, om hvilket Fælleren sagde: hver den, som drikker af det, stal til evig Tid ikke tørste!

I Ørtenen, men ikke alene; thi blandt Tusinder, magtige og rige, ringe og fattige, i den store, brogede Stares forreste Række trangte han sig hen til den Kilde, af hvilken man kun drikker for at tørste paany.

Men han, der gik hjem stille og alene i den mørke Nat, vidste han, at naar han stille sin Vej fra de manges, da forestod der ham en Kamp ikke blot med Rød og Blod, men maaste ogsaa med Hjertensdømmer og Nagter, som der staar skrevet, denne Verdens Ondskab? Sigt anede han vel; men maaste det ham endnu ikke klart, at denne Kamp umuligt kunde udfægtes i en enkelt Forfølgelsestid, at den vilde gentage sig og være ved lige til hans sidste Mandedragt, og at først med Døden vilde Befrielsens Time være der og Slængens Hoved blive knust.

13. Kapitel.

Lust!

Et Par Dage efter gik Johannes ad en Sti paa Højberne mellem Keldsborg og Seen, og da han paa en lille Bakke, hvorfra man kunde overse Egnen og altsaa ogsaa selv maatte blive set, opbagede en mandlig Stikelse, der ledte sig helt underligt. Den fremmede fægtede med Armene, og det forestom næsten Johannes, at han talte højt, uagtet der ingen var at opbage i Nærheden.

Stien førte lige forbi Bakkens, den fremmede hørte nogen komme, vendte sig om og saa ud, som om han var bleven overrumplet i en eller anden gaadefuld Bestæftigelse, men da han blev var, hvem den kommende var, oplæredes hans Blif; han løb ned ad Bakkens, og Johannes saa, at det var Adolf Eichstedt.

„Endelig!“ sagde han, idet han greb Johannes's Haand, „traffes vi da engang. Jeg søgte Dem forleden forgarves baade i Deres Hjem og paa Sandbøtgaard.“

Johannes undgik den i slige Tilfælde brugelige, men sjældne gamle ærlige Formel: — det gør mig ondt! Med Venlighed i Blif og Stemme svarede han:

„Jeg ved det, og jeg burde vel gjort Dem et Genbesøg; men jeg havde ikke Lykt til at komme til Keldsborg i disse Dage.“

„Det er begribeligt“, sagde Adolf Eichstedt, idet han satte sig ved den lille Højs Fod, og Johannes fulgte hans Eksempel. „Der har været en strækkelig Kommers fra Morgen til Aften. Alexis havde jo stoffet os en hel Del Diplomatier paa Halsen; det er nu hans Venner, og hver tan jo være god for sig; men det har jeg nu set, at naar disse Herrer, der i Hovedstaden gaar omkring saa stolte og vigtige som Oratelpræfater, kommer ud paa Landet, hvor de er ubemærkede, saa er de værre end alle andre til at gøre Jov.“

„Og saa ser man dem i deres sande Stikelse; den hele Diplomatier er ikke andet end Hokuspotus.“

„Naa, det vilde vel være en overilet Dom; i ethvert Fald er det ofte alvorlige Løjer nok, som vort staklets Fædreland har faaet at se; men jeg kan berolige Dem med, at nu dages det paa Keldsborg; de rejser, den ene efter den anden; inden Søndag vil Huset være tomt og stille, idet min min Moder, mine Søstre og jeg bliver tilbage; men jeg vil sige Dem, at i alle bliver her ret længe. Om otte Dage rejser vi alle, Ontel med, til København, og De faar ham da ikke at se i længere Tid. Han har i Sinde at gøre en lille Udenlandsrejse, gennem schaffit Schweiz, med et Rhinen og ende i Paris, hvor han, efter at han saaledes har respekteret Høvedbrødsdagene, agter at besøge de nngifte.“

„Ja saa!“

„Og han har indbudt mig til at gøre Rejsen med. Egentlig har jeg travlt. Jeg skal sige Dem, at jeg agter at spigte mit kære Vaaben, Artilleriet, og træde ind i Staben, om det kan lykkes; men nogle Kar vil jo gaa hen dermed. Ontel siger, at jeg er ung, og at det ingen Gøst har; han vil gerne have mig med og paastaar, at kun en Melankoliker eller en Sørling gør en Udenlandsrejse alene. Jeg har altsaa ikke kunnet modstaa Fristelsen, og jeg har søgt og faaet tre Maanebers Permission; men hvad jeg vilde sige — De maa endelig gøre den gamle et Besøg, inden han rejser; han bemærkede Deres Fraværelse paa Bryllupsdagen; hvorfor kom De dog ikke? Jeg synes, at jeg saa Dem i Kirken.“

„Jeg havde ingen Lykt“, svarede Johannes, idet han røbede, „og jeg troede virkelig ikke, at min Fraværelse vilde blive bemærket.“

(Fortsattes.)